

LINH ĐIỀN HẮC BÌ PHẬT

**Đi tu thì thấy những điều
Người thường không thấy, được nhiều huyền vi
Mắt nhìn vượt khỏi không gian
Hư không cảnh giới, Phật về cõi không**

Kính Thưa Cô Bác Anh Chị.

Con kể cho Cô Bác Anh Chị nghe, Ngài Hắc Bì Phật Tổ. Khi xưa Con chỉ nghe Đức Ông Tư và Đức Thầy nói, mà Con không biết Đức Hắc Bì Phật Tổ ra sao. Hôm nay Con điện kiến Đức Ngài, thì Con xin thưa với Cô Bác là Con có thấy Đức Ngài.

Trước khi Con Thấy Ngài Hắc Bì Phật Tổ, thì Con đã thấy Như Lai Phật Tổ.

Mình tu, mình hành tới giai đoạn sống chết, thiện ác phân minh, thì mình sẽ thấy được Đức Phật Như Lai trước. Mình không thể nào nói đại, mà không có dẫn chứng. Mình phải chứng minh đàng hoàng rõ ràng, cho người tu biết, mình làm sao để gặp.

Để người cùng tu, họ ráng hành và người ta, cũng sẽ gặp như mình. Không nên nói đặc điều. Nếu có người khác họ cũng tu và họ cũng thấy, họ hỏi lại, mình làm sao để gặp và chỉ họ, mà mình không biết trả lời và chỉ họ, thì nói làm sao! Thì mình tu không có đứng đắn.

Con tu là Con tu 24/7, (24/24) chứ không phải là đợi tới lúc công phu Con mới tu. Khi mà Con giải phá được các giới, thì một sát na, là cái hồn mình xuất lên tới Thiên Không mà thấy Đức Phật Như Lai, ngộ Ngài.

Khi Con ngộ Ngài và Thấy Ngài lúc đó khoảng 5 giờ chiều thì làm sao mà nhằm lẫn được. Muốn ngộ được Ngài là phải hành cho tới chết, chứ không có nói lý thuyết và mình phải giải phá đủ các giới mới ngộ Ngài.

Giải phá các giới có nghĩa là giải thông tam giới. Chưa có giải thông tam giới, mà thấy Ngài cái đó là chưa đúng. Phải giải thông tam giới. Chứ không có nói ngoa được.

**Ba tầng điển giới giao liên
Mới lên tới đó, hoà vào tự nhiên
Tự nhiên tâm tánh người hiền
Người thiên sẽ gặp, những điều thiện duyên**

Khi mà mình gặp được Đức Phật Như Lai, thì Ngài dạy cho mình phép thần thông. Để hóa giải những tai ương trần trược trên con đường tu đạo.

Chứ không phải gặp được Ngài, học được phép thần thông tức là phép hóa giải là mình dương oai diệu võ, là không đúng. Nhiều người gặp được Ngài rồi dương oai diệu võ, cái đó là sai.

Có diện kiến Ngài, có tu Ngài mới truyền đạo, mình phải vượt qua ba giới của Thiên Không. Mới ngộ Ngài. Tu mà không vượt qua ba giới đó thì không sao mà hiểu đạo là gì.

Đạo là ở trên Thiên không học mới siêu. Kiêu bằng siêu giác, nó khác hơn những cái gì ở thế gian dạy.

Người mà nhận được lời giáo điển, siêu giác ở bên trên, họ có thể hiểu kinh kệ sấm thơ chữ viết trong Chùa hoặc trong nhà Thờ rất dễ dàng. Khi mà gặp được Ngài thì mình sung sướng tâm thân mình an lạc.

Trạng thái bây giờ giống như là mình đã tìm lại được cái gì của tâm linh, mà mình đã đánh mất tự bao giờ. Mình sung sướng khi ngộ được Ngài, mình cũng không hiểu, tại sao mình thấy Ngài trong một sát na đó, trong lúc ban ngày. Rồi sau này mình mới biết, là mình đã tu, và đã giải phá tới giới đó, mình mới ngộ được Ngài.

Lúc mà Con thấy Ngài giữa buổi chiều, một sát na đó. Con rất mừng. Ngài ngồi giữa thình không, xung quanh có vô số hăng hà chư Phật ngồi toạ thiền. Con tu khoảng thời gian đó là ba tháng. Từ đó về sau, Con từ giã âm thầm gia đình và bạn bè cô bác mình quen. Rồi bắt đầu ở nhà tu. Không đi đâu hết.

Lúc mà ngộ Ngài, mình phải trả một giá rất đặc, cả tâm, lẫn thân, cả sống, lẫn chết, chứ không phải tu khơi khơi, ngồi nhắm mắt mà thấy đâu.

Con mở mắt và thấy Ngài giữa ban ngày, chứ không phải nhắm mắt ngồi ban đêm. Thế nên Con nhớ rành rẽ. Là phải hành. Hành mình mới biết đường tu, thật là chông gay và quý giá vô biên.

Mình có hành thì không có ai, nói đạo mà gạt được mình. Họ nói xạo là mình biết liền. Phải bỏ công mới tới. Diện kiến Ngài không phải dễ. Là phải vượt qua ba giới của Thiên Không.

Lúc mà Con xuất hồn lên tới Thiên Không là Con thấy màu sắc không khí trên này xám xám, tịch tịch của hư không. Các vị Phật và hăng hà sa số chư Phật ngồi trên Thiên Không định thần nhập định.

Giữa thình không thì có Đức Phật Như Lai ngồi định thần. Trên Thiên Không là xứ của Phật. Chỉ có xuất hồn mới tới, ngoài ra không có cách nào hết. Một sát na là mình đã tới. Chớp nhoáng như vậy đó.

**Xuất hồn lên tới Thiên Không
Con đây thấy được, Phật ngồi khắp nơi
Như Lai ngồi giữa pháp đài
Truyền âm nhập mật, dạy người điển quang**

Gặp được Ngài thì Ngài mới truyền đạo và mình mới nói đạo được. Không gặp được Ngài, mà mình đi nói đạo người ta không tin. Bởi vì, nói đạo mình phải dẫn chứng tường tận cho người ta thấy là mình hiểu đạo. Từ thấp tới cao, từ âm tới dương, từ thiện tới ác, dẫn chứng khác hơn người thường và đặc biệt hơn người thường. Mình nói lời bình dân, mà siêu giác, người mà được đức Phật Như Lai dạy đạo, họ dùng bằng điển quang để minh đạo, khác hơn người thường. Bởi vì người khác làm không được. Cái điển quang này đặc biệt cho người tu chơn.

Điển quang là gì?

Là họ dùng cái phần điển quang hay là hào quang của họ, mà chiếu cho người kia thoát ra khỏi cảnh âm u trần trược, bằng một lời siêu lý. Trong đó nó có cái hào quang và cái dạ quang của chư Phật chiếu sáng vô, từ tim gan sớ thịt của người được nghe. Chứ không phải bình thường. Nó siêu là nó siêu như vậy. Chứ tu để làm gì mà không chiếu được ai. Tu tới đây, còn tu nữa, tu dài dài, chứ không có hết. Nếu mà tu hết rồi thì hai chữ VÔ BIÊN của Phật Pháp nằm ở đâu và biên giới nào. Thế nên mình đừng bao giờ nói mình thành đạo hay đạt đạo. Người đạt đạo là người đạt quân bình.

Khi mà Con có hành, có phá giới và giải thông tam giới, Con mới thấy. Con thấy thì Con kể lại thôi, chứ có cái gì đâu mà không dám kể.

Kể cho mọi người thấy; Tu là phải hành, hành thì thấy. Thấy thì được Đức Phật Ngài truyền đạo và Con nói lại thôi. Là mình phải vượt qua tam giới: Thiên, Địa, Nhân. Và mình phải vượt qua cõi Thiên Đàng luôn, để tiến tới cõi Thiên Không. Và quán thông ba cõi.

Mình phải hiểu câu này "**Không người, không Phật, không ma, không ta.**" **Có nghe nói bao giờ chưa.**

Cõi Thiên Đàng là cõi cao, rất nhiều người tu tới đó, tưởng thành đạt rồi. Nhưng rốt cuộc bị kẹt ở thế gian, họ hay làm anh hùng, tự đại, cho ta là Phật, như các vị thiền sư bên chùa. Tới đây là trình độ đại giác thôi.

Chưa ngộ Thượng Đế và Hắc Bì Phật Tổ.

Cũng như thế gian, anh học xong đại học, tưởng là cao rồi. Nhưng không phải, Anh phải bỏ lớp đại học, học nữa và học mãi. Để thành tiến sĩ v.v.

Anh phải tu thoát ra luôn ba cõi và tới Thiên Không. Thiên Không là xứ Phật ở. Có tu có tới đó, mình mới viết ra, cho Cô Bác Anh Chị tu tới đó để mà ngộ Ngài thấy Ngài.

Sách vở kinh kệ có nói, Đức Phật Như Lai, mà hỏi ai có thấy không và thấy làm sao, thì mình nói thôi.

Con tu, Con giải được tam giới. Vượt ra khỏi tam giới và tới Thiên Không thì Con thấy, Con nói và viết ra là như vậy. Nói sự thật thôi, chứ có gì đâu mà phải sợ. Sợ mình tu, nhiều năm cầu cúng Phật, mà không gặp, không ngộ Ngài.

Gặp Ngài Phật Tổ Như Lai
Ngài truyền cho đạo, tu thân luyện thân
Luyện qua sanh tử nhiều lần
Âm dương tương hội, hồi kè Như Lai

Đó là Con kể sơ sơ như vậy thôi, chứ nó dài lắm. Sau đó Con tu tiếp và tu dài dài. Tu đến khi gặp được Thượng Đế.

Người nào gặp được Thượng Đế là người đó đã luyện thành kim thân bất hoại. Người mà luyện thành kim thân bất hoại, mới có thể vào gặp cái hào quang của Thượng Đế. Nếu Anh không phải là kim thân bất hoại thì không làm sao vô được.

Người có luyện kim thân bất hoại, lần đầu tiên vô cũng không được. Vì sao! Chính Con chịu không nổi cái ánh hào quang khủng khiếp kinh hồn đó.

Trước khi vô gặp hào quang của Thượng Đế, Con đã học được kim thân bất hoại, sau ba lần, Con mới tiếp thu được cái hào quang của Thượng Đế. Tại gì ba lần đầu, Con không chịu nổi cái ánh sáng hào quang kinh thiên động địa này.

Con mắt phàm mình vừa mới nhận được ánh sáng hào quang và mình chưa xử dụng quen thì làm sao mình chịu nổi ánh sáng kinh hồn này.

Cái ánh sáng hào quang này thật khủng khiếp, dù mình có đứng xa hàng triệu cây số mình cũng vẫn tiếp nhận được như thường. Nó siêu như vậy.

Ba lần đầu Con vào không được, sau đó Con phải học phép tắc của càn khôn, Con mới tiếp nhận được cái ánh sáng hào quang đó.

Ngài Thượng Đế hình ảnh ra sao?

Mới đầu thấy Ngài toàn là một khối hào quang rực rỡ ở thượng tầng bên trên. Chứ không có mắt, tai, miệng, mũi.

Sau này thì mình sẽ thấy Ngài hiện diện, có tai, mắt, mũi, đàng hoàng ở ngoài vũ trụ. Bộ đầu của Ngài là càn khôn là màu xanh bầu Trời bao la. Con mắt trái của Ngài là mặt Trời, con mắt phải của Ngài là mặt Trăng. Thế nên Ngài thấy hết tất cả ngày cũng như đêm.

Kim tinh, Mộc tinh, Thủy tinh, Hoả tinh, Thổ tinh. Năm cái tinh cầu này là thuộc về ngũ tạng của Thượng Đế. Năm cái tinh cầu này phóng ra, năm cái luồng điện quang, năm cái màu sắc khác nhau, trắng, đỏ, xanh, vàng, đen, để phân phát sự sinh tồn trong vũ trụ.

Nên mình thấy mọi vật đều có đủ màu là do năm luồng điện cái này phát ra. Còn luồng điện nóng lạnh của mặt Trời và mặt Trăng giúp cho thăng bằng và phát triển của càn khôn.

Tại sao nó giúp cho thăng bằng vũ trụ. Có hai luồng điện này nó tác động vào nhau thì nó mới sinh ra sự thăng bằng và sự cảm giác sinh lực của các giống vật và con người.

Nên mình mới hiểu biết chính xác, cay đắng, mặn nồng, buồn vui.v.v. Nếu mà chỉ có một dương hoặc âm, thì mình và vũ trụ không có cảm giác, không có sinh lực và không có hiểu biết. Giống như người một chân, một mắt.

Nhờ cái sự cọ sát của hai luồng điện âm và dương này, mà vũ trụ càn khôn đứng vững, thăng bằng và phát triển. Con người thì trường tồn bất diệt và văn minh.

Con người văn minh, mà không hiểu, nhờ điện Thượng Đế, chúa tể càn khôn, quang chiếu cho mình sống hằng ngày. Tưởng mình chế được cái này, cái kia là mình giỏi.

Không có giỏi đâu, chừng nào mình biết, củ khoai tây, từ đâu ra và ai làm ra nó. Thì lúc đó, mình thấy mình, còn tệ hơn củ khoai tây, thì hết hồn và đừng có cho ta đây là giỏi. Giỏi cỡ nào cũng bị tan hồn tan xác.

Linh hồn của Ngài là không khí. Bao trùm cả càn khôn. Thế nên mình thở ra thở vô cũng là do Ngài tiếp sức, ban cho hơi thở không khí để mà sống. Người nào biết tận dụng không khí, tận dụng hơi thở thì người đó sống lâu và gần Ngài hơn.

Pháp môn Vô Vi Huyền Bí Học, đã tận hưởng, chưởng dưỡng nguyên khí của Ngài đó là môn hít thở điện quang trường sinh học hay uống thuốc Phật. Pháp hít thở này là của Phật chưởng dưỡng hào quang.

Còn trí óc Thượng Đế là các vì sao tinh tú trên vòm Trời, giải Thiên hà, Thiên Hệ và Đại Thiên Hệ. Tất cả những gì, mà mình nhận thấy được bằng mắt và hiểu biết, tập trung lại đó là một khối hào quang vô tận, mà Con đã nói bên trên.

Khối hào quang đó là Ngài. Nhờ cái khối hào quang vô tận đó, mà Ngài mới chuyển giải khắp vũ trụ càn khôn. Không có cái khối hào quang vô tận đó thì vạn vật vũ trụ không sinh tồn. Con người và vạn vật sống bằng hào quang.

Anh có hào quang của Thượng Đế tiếp, Anh mới chế được cái đèn, chiếc xe, máy bay, cái ghế v.v.

Anh có cái hào quang nên mặt mày Anh sáng rỡ, người mà không có hào quang, đó là người chết. Mặt mày trắng bệch, hết khí, hết tiết, hết tinh.

Vậy thì Ngài Thượng Đế đó ở đâu, mặt mũi ra sao?

Dạ thưa Anh tu đi thì Anh sẽ thấy Ngài hiện diện khắp mọi nơi, mọi ngả. Anh tu đi thì Anh sẽ thấy, nghe, Ngài ở bất cứ nơi đâu và nơi đâu cũng có.

Chính Ngài ở trong Anh và ngoài Anh. Khắp vũ trụ bao la này đều có Ngài hiện diện. Từ cục đá, cây cỏ, nước, gió, bông hoa, con nhện, ma quỷ, con người, Tiên, Thánh, Phật.v.v.

**Con người cấu trúc siêu nhiên
Chiết thân Thượng Đế, xuống trần đi tu
Đi tu mới trở lộn về
Biết mình từ cõi, Đại Hồn chiết ra**

Biết mình từ cõi Đại Hồn sanh ra, thì tu nữa tu hoài hoài, chứ đâu có hết được.

Nếu tu mà hết, thì càn khôn vũ trụ ngưng luôn.

Tu là mình trau dồi trí tuệ mình. Trí tuệ mình là cái thần thức, xuất hồn đi học các giới. Giới nào, mà mình chưa biết chưa thông đi học tiếp, học hoài hoài, để biết hoài hoài và không bị càn khôn huỷ diệt.

Thế nên người nào mà xuất hồn ra được khỏi bản thể thì sẽ thấy Chư Phật luôn luôn lúc nào cũng tu.

Tu để được gì?

Tu để được cái hào quang như Ông Trời. Nếu mà mình không có luyện được cái hào quang này thì làm sao mình sinh tồn. Vạn vật đều sinh tồn bằng hào quang. Có hào quang thì mới sống động, không có hào quang thì lấy gì mình có nhựa sống.

Nhựa sống là gì?

Nhựa sống là cái vi vu, buồn vui lẫn lộn, mình cảm thấy thích thú yêu thương, **không bỏ nó được, mà cũng phải bỏ nó.**

Không phải bỏ nó được là sao?

Nếu mình bỏ nó rồi, thì lấy đâu mình sống, mình hiểu, mình biết.

Mà mình cũng phải bỏ nó luôn, là sao?

Mình phải bỏ nó luôn, vì nó không phải là cái làm cho mình đứng lại. Nhưng mà mình không bỏ nó. Mình theo nó, nhưng mà mình không theo nó. Vì đây là định luật tiến hoá. Vi vu bất tận.

**Càn khôn tiến hoá từng hồi
Vi vu tận hưởng, những gì Trời ban
Trời ban chân lý cao sang
Ta đi trong đó, ta hoà tự nhiên**

Tu tới đây rồi mình tu tiếp trong cõi tự nhiên và hồn nhiên. Đến một lúc nào đó, thì mình ngộ được Hắc Bì Phật Tổ.

Gặp được Ngài không phải là chuyện dễ, nó đi từng giai đoạn một, để tiến đến ngộ Ngài. Bởi vì sách vở của Vô Vi có ghi, có nói thì mình tu, mình ngộ. Khi mà mình ngộ Ngài mình phải nghiêm trang kính cẩn Ngài rất oai nghi.

Phong thái của Ngài thanh tịnh im lặng, đáng kính đáng yêu. Ngài hiện diện rất tự nhiên, nhưng mà mình cảm sợ vô biên.

Bởi vì một khi, ai ngộ được Ngài, dù có luyện được kim thân bất hoại đi chăng nữa thì hồn cũng tiêu, và phách cũng tán luôn.

Hồn và vía, đều tan ra thành nước.

Ngài là một màu đen huyền diệu, đen tuyền, đen độc đáo, đen mà giống màu dầu hắc. Màu đen huyền diệu này, đen tuyền này, mình tưởng chắc có lẽ là đen không thấy gì hết.

Nhưng không phải vậy đâu, cái màu đen này nó bóng mượt, nó chiếu thấy hết tất cả.

Mình nhìn vào và hết hồn liền, lạnh người luôn, nó đen cái màu oai nghiêm, khiếp đảm. Con thì gặp rồi, thì Con sợ, cái sợ của Con là cái gì cũng tan thành nước, kinh hồn lắm._

Đến với Ngài Con chỉ có cúi đầu làm thỉnh đảnh lễ thôi. Con biết cái uy quyền của Ngài quá rộng lớn, Con không dám làm phiền Ngài.

Nói tới đây thì cũng nhiều, xin Cô Bác cho Con tạm biệt.

**Hắc Bì Phật Tổ lại ban
Tối cao hành pháp, lời vàng chói chang
Hắc Bì Phật Tổ cao sang
Sống trong tối cực, Niết Bàn tối cao**

**Kính bái
Con
Lê Thành Lợi**